

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1838/2020
08.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Божидара Вујичића и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Зоран С. Марковић, адвокат из ..., против тужених Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Сектор за ванредне ситуације, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву и Општине Ивањица, коју заступа Општински правобранилац, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5979/18 од 11.07.2019. године, у седници већа одржаној дана 08.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова,, изјављеној против става 1. изреке пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5979/18 од 11.07.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, изјављена против става 1. изреке пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5979/18 од 11.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ивањици П 246/16 од 20.06.2018. године, ставом I изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена Република Србија, Министарство унутрашњих послова, Сектор за ванредне ситуације, да му на име накнаде материјалне штете исплати износ од 306.000,00 динара, са законском затезном каматом, почев од 20.06.2018. године, као дана пресуђења, па до исплате. Ставом II изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена Република Србија, Министарство унутрашњих послова, Сектор за ванредне ситуације, да му на име накнаде материјалне штете исплати износ од још 459.000,00 динара, а преко досуђеног износа у ставу првом изреке те пресуде, са законском затезном каматом, почев од 24.03.2016. године, као и у делу којим је тражио да суд обавезе тужену да тужиоцу на досуђени износ накнаде материјалне штете у ставу првом изреке пресуде, плати законску затезну камату почев од 24.03.2016. године па до 19.06.2018. године, као неоснован. Ставом III изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе тужену Општину Ивањица да му солидарно са туженом Републиком Србијом исплати износ од 765.000,00 динара, са каматом почев од 24.03.2016. године па до исплате, као неоснован. Ставом IV изреке, обавезана је тужена Република Србија, Министарство унутрашњих послова, Сектор за ванредне

ситуације, да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 55.500,00 динара. Ставом V изреке, тужилац је обавезан да туженој Општини Ивањица накнади трошкове парничног поступка у износу од 87.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5979/18 од 11.07.2019. године, ставом 1. изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужене и тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Ивањици П 246/16 од 20.08.2018. године, у ставовима првом, трећем и петом изреке. Ставом 2. изреке, укинута је пресуда Основног суда у Ивањици П 246/16 од 20.08.2018. године, у ставовима другом и четвртном изреке и предмет у том делу враћен другостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у одбијајућем делу, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, а ради уједначавања судске праксе.

Тужилац је доставио одговор на ревизију тужене.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11...87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите о ком је одлучено побијаним делом пресуде је накнада материјалне штете тужиоцу која му је проузрокована на воћу и малинама, због невремена праћеног градом у ситуацији када противградна одбрана није дејствовала. Ревизија тужене усмерена је на разрешење чињеничног питања конкретног спора, као и правилност оцене доказа који су изведени током поступка, што нису разлози за одлучивање о посебној ревизији. Осим тога, уз ревизију нису достављене другачије одлуке Врховног касационог суда донете у идентичној или сличној чињеничној и правној ситуацији, а што би било од утицаја на одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, ради уједначавања судске праксе.

У смислу члана 8. став 1. тачка 3. Закона о ванредним ситуацијама ("Службени гласник РС" бр. 111/09, 92/11, 93/12), град представља елементарну непогоду, а у складу са одредбом члана 4. став 1. тачка 1. тог Закона, субјекти заштите су и државни органи. Одредбом члана 5. тачка а) тог закона утврђено је начело права на заштиту, којим је прописано да свако има право на заштиту од несрећа и катастрофа проузрокованих елементарним непогодама, а у смислу тачке г) истог члана, сходно начелу превентивне заштите, органи државне управе, органи аутономне покрајине и органи јединица локалне самоуправе, приликом обезбеђења заштите од елементарних непогода и других несрећа, приоритетно спроводе превентивне мере заштите у складу са својим надлежностима. Надлежност ових органа утврђена је истим Законом тако што је, сходно одредби члана 11. Закона о ванредним ситуацијама, утврђена надлежност МУП-а РС, који, између осталог, координира рад са свим субјектима система заштите и спасавања по питањима организације, планирања, припреме и

спровођења мера и активности, превенције и смањења ризика, заштите и спасавања (тачка 5), организује систем осматрања, обавештавања, раног упозоравања и узбуњивања на територији Републике Србије (тачка 6), припрема и спроводи безбедоносну заштиту (члан 11.тачка 8.закона). То значи да Република Србија, преко надлежног сектора МУП-а, врши испоруку противградних ракета, обучава и финансира накнаду за рад стрелаца и даје дозволу за дејство противградних станица у случају ванредних ситуација и елементарних непогода (градоносни облаци), па у случају штете настале тим штетним догађајем, тужена Република Србија јесте одговорна и дужна да исту накнади оштећенима, сходно одредби члана 35. Устава Републике Србије, члана 172. Закона о облигационим односима и цитираним правилима и начелима Закона о ванредним ситуацијама.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, нити потребе уједначавања судске праксе и новог тумачења права, па је одлука као у ставу првом изреке овог решења донета у смислу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Ревизија тужене изјављена је против дела пресуде Апелационог суда у Крагујевцу, којом је одбијена жалба тужене и потврђена првостепена пресуда за износ материјалне штете од 306.000,00 динара.

Тужилац је тужбу суду поднео дана 24.03.2016. године, а тада је средњи курс евра износио 122.9228 динара. Износ од 306.000,00 динара у односу на који је побијаном пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5979/18 од 11.07.2019. године, одбијена као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Ивањици П 246/16 од 20.08.2018. године, износи 2.489,42 евра и не прелази динарску противвредност 40.000 евра на дан подношења тужбе. То значи да је ревизија тужене недозвољена.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке овог решења донео у смислу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић